

tását annál hamarabb érezteti, mennél előbb elterjed széles körökben, mennél komolyabb eszközöket fognak művelésére rendelkezésre állítani és mennél nagyobb befolyást biztosítani a közügyek intézésében a szakembereknek. Egyelőre még ott tart, mint a higiéné egy évszázaddal ezelőtt...

Jegyzet: Szerző említett munkáin kívül a következők további betekintést adnak a várostudomány tárgykörének roppant terjedelmére, s egyuttal ösztönzést az érdeklődőknek: Budapest nagysága 1933 (megjelent olaszul is Turinban, Stile Futurista 1935), — Az urbanizált falu 1935, Nemzeti Várostudomány 1935, — Urbanográfia (a városok tudományos leírásának módszere, megjelent franciául is Bukarestben, Urbanismul 1933), — Kertutóak 1936, — A földalatti város problémája 1937 (megjelent franciául: La ville, le Mur, la Caverne. Páris, 1936, a várostud. int. kiadványa), mindezek Budapesten a Városok Lapjában. — A lakás fejlődése az utolsó 100 évben. Budapest 1932 Városi Szemle (megjelent németül is Stuttgartban, Der Zirkel 1933). — Urbanographie des villes danubiennes sorozat, Oeuvres, Genève 1935-36. — Que'est-ce que l'urbanisme? ugyanott 1934. (románul is Ce este urbanismul? Bucuresti, Urbanismul 1937), — Plan d'une Oeuvre fondamentale de la science de la ville Bucuresti, Urbanismul 1935, — Notice sur l'enseignement urbain ugyanott 1934, stb.

ÁLMODJUNK TOVÁBB...

Irta: MÉLIUSZ JÓZSEF

*Száll az idő, miként a népek álmai szállnak.
Hull az ősz, barnul arca e vigasztalan tájnak.*

*Órák tűnő során röpül a sápadt fájdalom.
Az égen mi kéken húz, az nem a szájalom.*

*Romlandó itt bölcsője óta minden érzelem,
Ne fogj el, pusztulj, fattyú kétség, galád félelem.*

*Ne hunyj reményem, hitem a csillagokhoz röppenj,
Ólomszürke őszi égre sebzetten vagy törten,*

*Mint őszi szerelem, ha tépve bár, de célhoz ér
S csobog dadogva, akár a barnult réten át az ér.*

*Hogy szállnék Véled én, Te kedves távol, messzire,
Kék országok, dús felhők enyhén fénylő szélire.*

*Hogy vinnélek e sivár, foszlott, morbid tájon át
S hallatnám véled zengő nagyvárosok dallamát.*

*Öt éve csak, hogy egybekeltünk titkon
S túl tettünk ármányon, tilalmon, szitkon.*

*Öt éve — nagy és gyors idő! — a világ sorsa fordult,
Népek fölött a rossz idők závára megcsikordult.*

*Az ősz, a fájdalom lehe felőlünk el nem szállott,
Szerelmi órákon is féltékenyen ott vigyázott.*

*Nem volt szabad — köröttünk a vak Kor marta, tépte —
Egy perc, egy pillanat, a gondolat egy töredéke.*

*Piros virágaink az erkélyen hajlongva megremegnek,
Piros felhőink az őszi búban széterednek.*

*De álmodjunk tovább, miként a nép... Szabadság angyala
Közél a tél felől, haján reményeink derengő hajnala.*

M E N Y E G Z Ő

Írta: KÖVÉS MIKLÓS

Korn Zsuzsika menyegzőjén ülünk egy hosszú asztal két oldalán, amely egy széles, nyitott üvegfalon áttéve, két egész szobát foglal el. Az asztalfőn az ifju pár foglal helyet, Zsuzsika fátyolosan, csupa fehérben, élénk rózsaszínű arccal és vőlegénye, egy barna-bajuszkás fiu, feketében és fehérben. Közelükben a rokonság fontosabb része ül két-felől, nagyon rendesen és illedelmesen: amit a menyasszony helybeli hozzátartozói, szülei, nagybátyja, nagynénje és egy kedves unokahúga, tuloldalt a vőlegény vidékről érkezett rokonsága. Ezek a jobb elemek az étellel, itallal elég csinján bánnak, beszélni is alig beszélnek, figyelmesen hallgatják egy szakállas ember bölcs szavait, akit pap híján hívtak meg erre a célra. Ezeken innen, az üvegajtó közelében ülünk mi, kevésbé fontos meghívottak, barátok, rokonok és rokonok rokonai, már kevésbé szertartásosan, a hallottakat és láttottakat egymás közt megtárgyalva. Az ajtón túl, az asztal végén szoronganak a legalsóbbrendűek: a rokon-fiataltság, az örömszüllők szegénysorsú barátai és egy albér'őjük, a vőlegény egy-két üzletbeli alantasa, néhány kéregető, hivatásos menyegzőn evő és mások. Ezek mindjárt az elején nagyon neki láttak az evésnek, már végeztek is az ennivalóval, boruknak is a végét isszák és az asztalfőn történetekkel nem törődve elég hangosan szórakoznak, a dologhoz nem tartozó ügyeket tárgyalnak, otthoni, uccai és villamosbeli eseteket, új filmeket, a jelenlevő nők ruháit, a férfingek árait, a bajnoki meccseket...

A háziasszony, a mennyasszony nagynénje, Korn ur huga, akinek lakásán vagyunk, nem ül a helyén, lányát dirigálja, aki a főlszolgáló szerepét tölti be, mindenkire odahajol, át-át néz a másik szobába is, miközben gyakran fennakad az üvegajtónál, az asztal és ajtóközti szűk átjárónál és ilyenkor pirulva kéri a közbenülők segítségét, láthatóan szegyelve tulságosan is nyilvánossá lett kövérségét...

Szomszédom egy kis puposmellű, cigányképű fiatalember, a háziur rokona és mindenről informált ember, hozzámhajolva, evés közben, csak úgy félszájjal hamar megsug nekem pár dolgot, hogy Zsuzsika apja, aki egyszerű mesterember, tulajdonképpen a menyegzőnek ellene volt: „Mi-